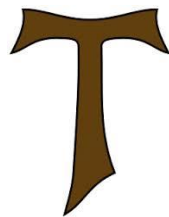

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

novembre 2022

núm. 260

Web: ofscat.iimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

SANTA ELISABET D'HONGRIA

FLORECILLA

De cómo el Santo Cristo abrazó a la abadesa

Nuestro bienaventurado padre san Francisco recibió un día el abrazo del Serafín Crucificado que le transformó lo amargo en dulzura de alma y cuerpo. Sus hijos e hijas fieles imitadores en su apasionado amor al Señor, también reciben en su día el abrazo que transfigura.

Mediado el siglo XIV, los Condes de Urgel tuvieron a bien fundar un monasterio dedicado a Santa Clara muy cerca del Castillo Hermoso en Balaguer. Lo iniciaron tres clarisas que venían de Nápoles, Margarita de Moncada sobrina de la Reina Elisenda de Aragón, Sor Francisca Gaieta y Sor Margarita de Urtano. Los franciscanos de la primera hora, que luego llamaron conventuales, estaban muy atentos a cumplir la voluntad del padre san Francisco, y enviaron a Balaguer tres frailecillos muy santos para atender al cuidado espiritual de las hermanas. Vivieron en un “conventet” frente al monasterio.

Un día, tal vez en una gran inundación, un crucifijo llegó a la ciudad de Balaguer sobre las aguas del Segre. Cuando las gentes le vieron, les pareció que el cielo se abría para ellos, y el Señor venía a darles consuelo en aquellos tiempos de pestes y carestía. Lo quisieron coger, pero sus intentos fueron vanos, porque el movimiento de las aguas se lo hurtaba alejándolo una y otra vez. Llamaron a los clérigos, que no tuvieron mayor ventura.

Entonces, llamaron a las clarisas y, he aquí que tan pronto como llegaron las hermanas a la orilla del río, el Cristo se vino hacia ellas. En aquel momento todo el pueblo pudo contemplar el abrazo del Cristo con la abadesa Sor Margarita. Y las gentes dijeron que al Cristo lo llevaban los ángeles, y lo quisieron entregar solamente en brazos de las clarisas para que fueran sus guardianas.

Han pasado los siglos, y desde entonces las gentes se sienten protegidas y confortadas por la compañía del Santo Cristo, le visitan, le adoran, le miran, le hablan, le besan, le acarician. Pero saben que Él se deja abrazar por sus guardianas, y las respetan y las quieren, y las miran con inmenso cariño. Y cuando llega la hora de partir hacia la ribera de la eternidad hay personas que, en la última visita al santuario, después de encomendarse al Santo Cristo piden a la abadesa su bendición y el abrazo de despedida.

Y cada año en el mes de noviembre, cuando se celebra su multitudinaria fiesta, las clarisas representan el “Auto de la Llegada del Santo Cristo”, para que las gentes vuelvan a sentir la emoción del primer día.

Sor M^{ra}. Victoria Triviño, osc

LA GRANDESA DE LA NOSTRA FAMÍLIA

Se'm acut una manera de començar... Sí, ja sé que és d'una manera molt presuntuosa. En sóc conscient. Segurament em faríeu dos preguntes: Ens trobes a faltar?; una altra seria... trobes a faltar el Tercer Orde? Les responc, sense més dilació. Cert, us trobo a faltar, humanament us trobo molt a faltar. Hi ha una realitat humana prenyada de contingut entre nosaltres que no es pot eludir. Són molts anys de lluita i de camí. L'hem fet junts, tots plegats. Ens coneixem. Us conec i em coneixeu. Com no us he de trovar a faltar, a vosaltres, els que heu estat els "meus terciaris", tot i que no sou "meus" encara que així ho visqui jo? Tantes vegades us he dit que l'assistent era un assistit i vosaltres qui l'assistíeu. L'altra resposta seria molt diferent. No. Rotundament no. La veritat és que no trobo a faltar la Tercera Orde. I aquest és el motiu d'aquest pensament que, òbviament ha estat suscitat per la Montserrat perquè fos escrit. I he dit no perquè ací hi ha Terç Orde.

La itinerància forma part de la vida franciscana. Els trasllats, els nous afincaments, els nous reptes, la nova gent i moltes altres coses més, són constitutius de la nostra vida com a frares. I en aquest pas estic. Bé, en aquest pas estem perquè no sóc l'únic.

D'ací bé que pugui dir que som una gran família. Una família que està per damunt de tota contingència, de tot enrenou i de tot trasllat, fins i tot, del mer localisme. No us ho podeu imagiar, com jo tampoco m'ho podia arribar a imainar quan vaig venir ací a Albacete. La rebuda ha estat formidable. Meravellosa. No només la rebuda, l'acolliment... Ha estat tot plegat. Finestres, portes, fins i tot la del garatge, esperit i cors... tot s'ha obert. L'única diferencia entre la gent d'ací i vosaltres són les cares, les fesomies. Jo diria que cap més. I us estic parlant dels terciaris.

Ja remeno amb els tercerols d'aquí. Fr. Víctor, el meu antecesor com assistent, m'ho encomanà només arribar. He començat la moguda. A nivel de Terç Orde hem estat dos els acollits. Ha estat formidable. M'he sentit, com sempre entre vosaltres, totalment a casa. I no parlo per mi sol. A ma mare, ho dic per ella, ja sabeu que és també terciària, no la deixen tocar a terra, la porten en "bolandas". Ja té tot un seguici de terciàries que están permanentment pendentes d'ella. Tot i la por del marxar de tant amunt i venir cap a tant avall, s'ha sentit molt ben recebuda i acollida. I heu estat vosaltres, que sou els seus, però els d'ací. Ha estat la Família Franciscana, la vostra, la seva, la meua i la d'ací.

És cert. És una altra mentalitat, una altra manera de veure les coses, una altra realitat, gent diversa, però us puc assegurar que l'esperit és el mateix; la manera de fer és la vostra. Però en un altre lloc. Senten com vosaltres; miren com vosaltres, encara que sigui amb unes altres ulleres els ulls són els mateixos; actúen segons són, son de la "Mancha", però... són franciscans.

Entre tots m'esteu fent sentir molt orgullos de formar part d'aquesta família. Veig a la gent d'ací i us veig a vosaltres. Pateixen pel mateix que vosaltres, les inquietuds són comuns, les preocupacions també són idèntiques i s'estimen el que són. El sentiment és unànim.

És veritat que n'hi ha de tota mena. També hi ha deries, manies, formes de fer... El Ministre de la fraternitat em recorda al Carles i a la Adelayda. Encara no he trobat a ningú tan com la Montserrat, pot ser tampoc hi ha ningú tan escrupulós com el Lluís fent de secretari... Hi ha algú Benet carregat de bona voluntat. Fins i tot, hi ha qui té rauxes intel·lectuals com en Josep i Déu n'hi do. També tenim una part tècnica que recorda als tècnics de Igualada, meticulosos i competents per ambdues parts, la d'allà i la d'ací. Padrines i àvies encantadores. Gent que viu amb orgull els anys de pertinença a la Família. Estic a casa i si veniu estareu a casa.

Els hi agrada compartir la taula. Restar junts i compartir. El dia de Sant Francesc, de no ser perquè la sala no és tan lluida com el claustre de Santaló, la festa i l'àpat varen ser com si no hi hagués distància. Ja m'han dit que això, aquesta festa, és una partida de cartes comparat amb una final de la Champions, amb el que ens espera el dia de Santa Isabel. Els hi agrada celebrar les festes.

També treballen. Vaig estar a Lorca, a una jornada de formació. El Mestre de formació de zona és algú a qui cal tenir en compte. Vaig estar a la seva ponència. No em faria res venir amb ell i que un dia, el dia que fos, la presentés per ací dalt. Un pencaire que recorda al Manolo, el matemàtic andalús que tant ens ha agradat. Un sentit de pertinença a l'Orde molt gran. Es diu Arturo. No em feu dir el cognom perquè encara no el sé. També aquí estant lluitant pel sentit de pertinença i per donar a l'Orde una dimensió més universal. Ja veieu, la mateixa línia.

També es troben, quan es passa la bossa, amb les mateixes diatribes que teniem a Montserrat el dia del romiatge. No patiu. Totes les espècies tenen quelcom en comú. També hi ha qui diu que es confón la probresa amb la miseria.

Pot ser sí que he perdut l'àmbit de Catalunya en quan a distància es refereix, però estic guanyant un sentit, també de pertinença per la meua part, al Terç Orde, i en això hi teniu vosaltres la culpa. Sou vosaltres els qui m'heu fet sentir així i, de moment, per aquí abaix, aquesta gent ho corrobora.

No m'allago més. Els tercerols sou la meua família dins la Família. Noteu la minúscula i la majúscula. Us puc ben assegurar, i no ho he parlat amb ells, que per el que necessiteu, aquesta fraternitat és la vostra.

Rebeu, des de la Mancha, un petó molt fort, d'n germà al qui li h'ensenyat a ser universal.

Fra Joaquín Recasens, ofm.

Formació OFS Catalunya, 15 d'octubre de 2022, a Granollers

Ponent: Fra Eduard Rey

Tema: “Sant Francesc, guerrer de la pau”

Fra Eduard ens va comentar que va molt enfeinat i que la xerrada seria un compartir fratern d'unes idees que li bullien al cap. Comentà que, circulant en cotxe va llegir un eslògan que el va fer pensar: “No vull ser valenta, vull ser lliure”. Comprenent el significat de la frase en el context d'una campanya contra les agressions a dones, pres més en general aquest eslògan el va interpel·lar. Realment és possible, o fins i tot desitjable, ser lliure sense ser valent?

La virtut de la fortalesa (valentia o coratge) era representada en temps d'Homer per la figura de l'heroi, i aquest és un soldat, un guerrer com podem llegir a la *Iliada*. La valentia es valora en tot aquell que és capaç de plantar-se enfront de la mort, sabent que tard o d'hora serà vençut per ella, defensant sempre la fidelitat al clan. Aristòtil ho matisarà: només és realment valent el qui actua per una causa justa. En el cristianisme, però, el valent és el màrtir, com Jesús. Ell ens mostra la valentia de la pau.

Els primers terciaris no podien dur armes. Avui, en el nostre occident, vivim en un món segur (guanyat a no sabem quin preu), però en aquella època, sense policia, no dur armes suposava córrer un risc molt alt. El mateix sant Francesc considerava que si tenien res, arribat el cas ho haurien de defensar i per això necessitarien armes. Vincula la pobresa amb la renúncia a la violència. Ho diu ell, que viu la valentia de la pau, que no pot ser titllat de covard quan s'enfronta al seu pare, perdent la seguretat que suposava ser dels Bernardone, per acollir-se a la seguretat del Pare. És el Francesc que viu fora muralles i despul·lat, al mig del camp.

Francesc, guerrer de la pau, també és el Francesc que se'n va a veure el soldà. I després ens ensenya, amb el relat de la veritable alegria, aquella altra forma de la valentia que és la paciència. La paciència és quedar-se sofrint un patiment, un temps llarg, amb resignació. La pau de Francesc comença en nosaltres mateixos. Francesc demana la pau que neix de dins, aquella pau que neix de la minoritat interior.

En el nostre “món”, en el qual vivim, hem deslocalitzat la pau. La violència visible l'hem portada a altres països, i a les nostres fronteres i clavegueres es defensa amb violència la nostra seguretat. Hi ha molta violència visible en el nostre temps i molta violència amagada en la nostra societat. A banda que en el “nostre” món sovint no s'usen pistoles, sinó armes més subtils. Posar l'altra galta demana més valentia que tornar-s'hi, però la pau que obté cadascú la treballa cadascú. I cal ser pacient per aconseguir la nostra joia. Suposa un esforç continuat, de tota la vida.

El coratge cristià és necessari per absorbir la violència, i aquest coratge neix de la confiança en què n'hi ha Un que és més fort que jo i és al meu costat. Qui creu tindrà la valentia per la pau. La darrera valentia de Francesc és anomenar germana a la mort. Fins i tot ha fet les paus amb la mort, i s'hi abandona des de la pau.

Formación: Acompañar para vivir **La figura del acompañante espiritual**

En unos de los encuentros de formación organizados por la Comisión de formación nacional, Fray Buiza habló del acompañante espiritual, que podría ser el asistente espiritual, o el maestro de formación o un hermano profeso de la fraternidad. Y el candidato a este acompañamiento podría ser cualquier hermano profeso que lo pidiera de la fraternidad local.

Creo que es un tema interesante, pero que por el momento, como tantos otros temas interesantes que se proponen a la fraternidades, duermen el sueño de los justos.

En los próximos boletines de la OFS de Cataluña me propongo profundizar en este tema. En este boletín del mes de noviembre mi propuesta es hacer una introducción al tema.

La preocupación por la vida espiritual ha sido una constante en la vida de la Iglesia, ha adquirido formas distintas a lo largo de la historia, ha padecido crisis más o menos profundas y se está recuperando con fuerza en las últimas décadas. La visión teológica del Vaticano II, al tiempo que puso en crisis la clásica dirección espiritual, también facilitó las bases del nuevo planteamiento del

acompañamiento espiritual.

La formulación de la catequesis como itinerario de fe, el aporte de las ciencias psicopedagógicas y la necesidad de personalizar la fe ante los retos del mundo contemporáneo han contribuido al interés por el diálogo espiritual. En consecuencia, el papel del catequista y del animador de grupos o comunidades cristianas, o del formador en los movimientos eclesiales, sobre todo si están en procesos básicos de iniciación o formación, tiene unos perfiles nuevos, entre los que destaca la preocupación personal por cada componente y su crecimiento en la fe.

En la actualidad, cada día cobra más vigor la concepción de la persona como un todo dinámico, formado por los componentes de la personalidad, los cambios psicológicos y las influencias del entorno socio-cultural. El conjunto de la existencia humana se entiende como un proceso en el que el éxito conlleva superar no pocas dificultades; además nadie puede suplantar a la persona en la difícil y apasionante

tarea de hacerse cargo de su vida. (ni siquiera el Espíritu Santo puede suplir este ejercicio de libertad).

El acompañamiento espiritual puede ayudar a tomar conciencia y a buscar salidas, pero sólo el interesado puede responder desde sí mismo a su propia maduración, a la voluntad de Dios y a los retos que desde fuera le llegan. Este cambio de enfoque en la dirección espiritual está avalado por múltiples estudios desde diferentes puntos de vista y por la experiencia eclesial de muchas personas y grupos.

En la vida de todo creyente hay un antes y un después, - un vivir la fe "por inercia" - a no poder vivir ya la vida sin la fe. Esto que debería ocurrir en todo creyente, y seguro que ocurre, otra cosa es que no nos demos cuenta... estamos tan entretenidos en las "cosas de Dios" y no "en Dios" (Card. Van tu Han) que ni nos damos cuenta, pero Francisco sí, Francisco, sí se dio cuenta. Francisco de Asís es, en primer lugar, un itinerario viviente, dinámico: el itinerario de la Fe. Su aventura humana y espiritual es la de un creyente que, súbitamente, toma en serio su Fe. Pasar de una religión, tan bien «asimilada» y «aseptizada» que ya no molesta a nadie, al riesgo de la Fe, no es algo trivial. Esto es lo que le aconteció a Francisco.

Estamos en el año 1204-5. ¡Tiene 25 años! Rico, hábil en los negocios, de compañía y conversación agradables, posee todo lo necesario para seducir, triunfar y deslumbrar. Y no se priva de ello. Fácilmente excéntrico, le gusta hacerse notar. Ambicioso, sueña con asir la vida a manos llenas. Los honores militares, la gloria y la celebridad asedian su mente. Pero el ensueño de Dios sobre el hombre es aún mayor. Algunos fracasos, un año de cárcel, un año de enfermedad le golpean duramente. Su descompás choca con la realidad. Sus sueños se cuarteán. ¿Tras qué corro? Un gran vacío se apodera de él. Tiene sed de otra cosa. Pero, ¿de qué? ¡La Fe es, en primer lugar, una pregunta! El Espíritu lo deja insatisfecho de sí mismo. La carrera militar y el negocio pierden atractivo. Toma distancias. Su ambición se interioriza. Y es cuando se dejó sentir en su alma el poder de una penetrante voz que le decía: "Francisco, ¿quién podrá darte mayores grandezas y favores, el Señor o el esclavo?". "El Señor", respondió prontamente Francisco. "Pues, entonces, ¿por qué dejas al Señor por el siervo y al príncipe por sus vasallos?". Comprendió Francisco que era Dios quien le hablaba, y exclamó como Saulo en ocasión parecida: "Señor, ¿qué queréis que haga?". Y empieza el combate de la Fe, que le marcará de por vida. «Lleno de un nuevo y singular espíritu, oraba en lo íntimo a su Padre... Sostenía en su alma tremenda lucha... uno tras otro se sucedían en su mente los más varios pensamientos» (1Cel 6). ¡Pasar de las ambiciones personales al Proyecto de Dios... no es cosa fácil!: - Presiente un nuevo camino de libertad, una nueva dirección capaz de saciar su hambre de vida..., - pero el hombre teme siempre perder sus «proyectos» inmediatos para entrar en el futuro de Dios. - Francisco descubre que la Fe es una tenue luz en la noche. renunciar a guiar la propia vida uno solo, a fin de abandonarse al querer de Dios, entrar en su Proyecto de amor para con nosotros..., eso es el misterio de la Fe. Francisco ilustra esa apuesta de la Fe.

Fº Javier Conejo Salvador,ofs

GRÀCIES

Ja fa més d'un mes de la marxa dels frares franciscans (els frarets) de Lleida i tots plegats ens estem adaptant a aquesta nova estranya normalitat. Una nova normalitat que passa per l'assistència a un nou centre de culte, una nova seu per reunir-nos, una nova manera de celebrar les festes franciscanes i canvis en la nostra pròpia formació com a franciscans.

Aquest procés de canvi no s'hauria pogut fer sense l'ajuda de molta gent que aquestes breus paraules volen agrair. En primer lloc volem agrair l'assistència fins l'últim dia dels frares Vilà, Lluís, Genís i el que era el nostre assistent Joaquim. Van estar amb nosaltres, donant-nos aquelles mirades i abraçades fraterne que, en moments difícils, van ésser clau per no caure en el desànim, la desesperació, la frustració o a la renúncia del que som o del que volem ser i que hem trobat tant a faltar per part del govern de l'OFM de la Província de la Immaculada.

En segon lloc volem agrair al frare Francesc Costa (guardià de Santaló) la seva predisposició, des del primer moment que vam parlar amb ell. Una predisposició absolutament gratuïta i generosa a, no sols ser el nostre assistent, sinó a satisfer aquelles necessitats espirituals que com a cristians i com a franciscans puguéssim tenir.

També volem agrair públicament les paraules de Fra Arun (caputxí) que ens va dirigir al passat Consell així com la seva disposició a ajudar-nos en totes aquelles necessitats espirituals que els germans de la fraternitat puguem tenir i a cobrir aquelles mancances que la falta de frares comporta inevitablement.

Seria molt injust sinó fes un reconeixement a tots aquells germans de l'OFS que ens han fet un petit comentari, una mirada afectuosa, unes paraules amables i encoratjadores. La fraternitat i la caritat es demostra, molt sovint, en aquests petits gestos que han tingut molts germans.

No voldria acabar sense fer referència a la Parròquia del Carme (Lleida) que ja s'han interessat per la nostra situació així com explicitar públicament l'ajuda que els Carmelites de Lleida (seu actualment de l'OFS Lleida) ja sigui en la formació cristiana com en el fet absolutament desinteressat de deixar-nos el local de reunió i el local per a fer el Curs de Franciscanisme. Tota aquella ajuda que no hem rebut del definitori i del govern de l'OFM de la Província de la Immaculada l'hem rebut de l'Orde dels Carmelites, especialment del germà Joan.

Confiam que tots aquests canvis ens serveixi als franciscans de Lleida per a progressar en el nostre creixement espiritual com a franciscans i com a cristians.
Pau i Bé.

Josep Serra i Sales, ofs

DE LA TOF A LA OFS

El Concilio Vaticano II, supuso un gran impulso en la renovación de la iglesia. Sus documentos no sólo mostraron una nueva imagen y misión de la Iglesia, si no que sirvieron de acicate para la renovación profunda de todas las entidades eclesiales: Órdenes, Congregaciones, Institutos, Asociaciones de Fieles, etc.

Todas acometieron la renovación de sus Reglas y Constituciones.

La Tercera Orden Franciscana no fue indiferente a esta necesidad. Y en un proceso largo, en tiempo y en fondo, renovó su Regla y Constituciones. La historia de la Orden, nos muestra la variedad y riqueza de las distintas Reglas. Inicialmente se acepta como exhortación de vida la **“Carta a los fieles”**, en sus dos redacciones; se considera como una norma de vida dada por Francisco a todos los fieles, en particular a los hermanos “penitentes”. La Iglesia, por mediación del Cardenal Hugolino, publicó una Regla común para todos los grupos de “penitentes” que Francisco quiso que sus hermanos seculares aceptaran como propia. Es el **Memoriale Propositi** de 1221.

- El Papa Nicolás IV, franciscano, con la Bula **Supra Montem**, publicó una nueva regla en 1289; más bien es la oficialización definitiva del Memoriale Propositi.

- El Papa León XIII, terciario franciscano, publicó la Regla en 1883, con la Bula **“Misericors Dei Filius”**, casi 600 años después de la anterior.

- La finalidad de las distintas Reglas es recoger el carisma, la intuición de Francisco, que no siempre se percibe de la misma manera. De ahí esa necesidad de actualización de la Regla.

El gran problema al proponerse redactar una nueva Regla es fusionar los dos grandes principios de la renovación conciliar:

- La fidelidad al carisma original
- La adaptación a la situación presente.

La **fidelidad a los orígenes** se garantizó con la celebración de dos congresos de estudios franciscanos sobre: “La Orden de Penitencia” y “Los hermanos penitentes de San Francisco”.

Y la **adaptación al momento**, siendo fieles a las líneas y al espíritu del Concilio.

Fruto de un muy intenso trabajo resultó la Regla y Constituciones actuales.

La Regla fue aprobada y confirmada por el Papa Pablo VI el 24 de junio de 1978, con la carta apostólica **“Seraphicus Patriarcha”**.

Las nuevas Constituciones Generales fueron aprobadas por Decreto de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y Sociedades de Vida Apostólica (CIVCSVA), el día 8 de diciembre de 2000.

La nueva Regla y Constituciones, conllevaban **cambios sustanciales** de: **nombre, contenido, forma de gobierno y misión.**

NOMBRE.

El cambio de nombre de “Tercera Orden Franciscana” (TOF) a “Orden Franciscana Seglar” (OFS), no es una decisión caprichosa, sino expresión del cambio sustancial de la Orden. A su vez con el cambio de nombre:

- Se evita la **jerarquización** dentro de la Familia Franciscana.
- Y se acentúa la **secularidad** como campo propio de la misión.

PENSAMIENTO.

La nueva Regla y Constituciones proponen un nuevo modelo de vida:

- **Retorno a lo esencial:**
  - El bautismo como fundamento de todo
  - Compromiso en el seguimiento de Cristo
  - Fidelidad a la Iglesia
  - Oración litúrgica
  - Espiritualidad bíblica
- **Primacía de la secularidad**
  - Encarnar el evangelio en cada situación de la vida
  - Valorar la vida cristiana en el mundo.
- **Importancia de la Fraternidad**
  - La vida fraterna, base del franciscanismo
  - La fraternidad extensible a todo ser viviente

GOBIERNO.

La nueva Regla y Constituciones cambia la forma de gobernar la Orden.

- Valora la Fraternidad nacional, regional e internacional
- Asume una organización jerárquica y autónoma
- Define su Interdependencia y Autonomía

MISIÓN.

- Se pasa de una misión familiar y fraterna a una universal.
- Promoción de la justicia y la paz en el mundo externo.
- Equilibrio ecológico con el mundo externo.

Por todo ello se considera que no es algo vanal el cambio de nombre en la Orden. Es debido a una identificación nueva con una forma de ser diferente en el mundo y sociedad de hoy,

Se nos ofrecen los recursos necesarios para lograr el objetivo de la vida

Ser hermano menor de todos.

Fr. Julián Pascual, ofmconv.

COM VIVIM EL PA DE SANT ANTONI?

Aquest matí, he fet la pregària personal amb el text de Mt. 25,35, que diu: "... perquè tenia fam i em donàreu menjar".

Aquesta primera obra de misericòrdia ens permet descobrir que és donant com veritablement es rep. Existeix una fam material que pateixen infinitat d'homes, dones, infants i avis del nostre temps. El drama de la fam – perquè realment és un drama – que avergonyeix més la nostra civilització. No podem viure com si els famolencs no existissin. I aquesta responsabilitat és de tots. Tant dels polítics com de nosaltres.

Crec que compartir el pa es pot traduir avui també, amb compartir béns i possibilitats. Podem compartir els nostres coneixements, la nostra força física, el nostre temps, les nostres experiències professionals, les nostres qualitats, els nostres records, i també – no ho podem oblidar -, els nostres béns materials. I l'única pretensió i motivació és fer-ho des de la misericòrdia.

I tinguem present que hi ha una fam molt més profunda que existeix en l'interior de l'ésser humà. Jesús va dir: "No tan sols de pa viu l'home" (Mt. 4,4). La humanitat està famolenc d'amor, de sentit de la vida, de felicitat, de seguretat. Donar menjar al famolenc significa també col·laborar per mitigar aquesta forma de fam que és més incisiva. Això, ens ha de portar a preguntar-nos, també, si la nostra relació i el nostre servei als altres ajuda a satisfer aquelles necessitats que són en el més profund de les persones o ens conformem només amb atendre les seves carències d'aliments.

Jesús, que és el fonament de la nostra fe, va corregir els deixebles quan volien acomiadar la gent després d'escoltar la seva predicació. Contra la seva voluntat els ordenà: "Doneu-los vosaltres de menjar" (Mt. 14,16). També Jesús ens recomana a nosaltres la missió de donar menjar als que estan famolencs de pa i d'amor, buits de sentit, desconcertats i desorientats. Atendre aquestes necessitats no és un "eslògan" publicitari. És manament de Crist, que vivim per amor.

Quan donem menjar a un famolenc, l'hem de tractar com a una persona digna del màxim respecte i mai com un pobre que molesta i de categoria inferior a la nostra. Mai l'hem d'acomplexar amb les nostres paraules o sortides de to. Tot el contrari, la misericòrdia ens ha de portar a valorar i fer-los sentir la seva pròpia

dignitat. Donar una ajuda o un servei requereix molt de tacte i respecte perquè aquestes accions no es converteixin en una ocasió d'humiliació o degradació de l'altre. No podem ser insensibles davant les peticions que venen provocades per catàstrofes naturals o per tragèdies concretes que lamentablement es donen en el nostre món. Un dia, una persona, va preguntar a la mare Teresa de Calcuta quants diners havia de donar per als necessitats; ella respongué: "Fins que et faci mal".

Crec que la nostra resposta a les situacions de fam en el món passa per una conversió personal. Recordant en aquets moments els meus anys d'estudi em ve a la memòria, que en els escrits del Nou Testament hi ha la paraula grega "epistrépho", que s'hi troba trenta sis vegades, i que vol dir "tornar en direcció contrària". I això és la conversió. Anar en la direcció oposada del que actualment pensem, fem i vivim. La conversió és un refús del mal, és apartar-se d'allò que és reprobable i retornar a una realitat millor. Per tant, és obvi, que exigeix un canvi en el nostre cor, per adquirir estils de vida austers, fraterns i solidaris. L'ús que fem dels béns ha de ser presidit per la sobrietat i la solidaritat. No som propietaris, som administradors del que som i del que tenim. La conversió es facilita quan ens trobem amb persones que realment passen fam, o certes carències, no simplement llegint estadístiques o mirant fotografies.

I acabo aquesta reflexió amb unes dades significatives extretes de l'Organització de les Nacions Unides per la Alimentació (FAO):

*** 795 milions de persones no tenen el suficient per viure.

*** Cada dia moren 25.000 persones de fam. I curiosament, segons la mateixa FAO es produeix el doble de menjar del que es necessita.

***Una de cada nou persones passa fam en el món.

La fam ha augmentat en Haití, Corea del Nord, República Centre Africana, Zàmbia i Namíbia. Aquests països tenen la població més subalimentada del món. I per concloure, voldria remarcar que cada dia moren 1.041 persones, i cada minut en moren 17,36.

Ara et demano que calculis l'estona que has estat per llegir aquest article i les persones que han mort de fam durant la teva lectura. Esgarrifós!

Fr. Francesc Costa i Planagumà ofm.

Ser el tercer Crist

(Admonició de Sant Francesc – número 6)

“La imitació de Crist” – Aquest llibre del segle XV, escrit per Thomas de Kempis és un llibre espiritual molt famós. És el llibre cristià més traduït després de la santa Bíblia. Estic convençut que la popularitat d’aquest títol no morirà, perquè la vocació de cada cristià és imitar Crist. Fins i tot el nom de Cristians es va originar a Antioquia perquè els cristians imitaven la vida de Crist i vivien com Crist.

Dit això, el nostre pare seràfic sant Francesc ens ensenya la imitació de Crist (3 segles abans que Thomas de Kempis) a la seva sisena admonició. Sant Francesc, també anomenat com a *“Altus Cristus”* o *“segon Crist”* ens mostra la imitació franciscana de Crist al tres nivells.

Imitació en obres, no en paraules: La imitació franciscana té més a veure amb les obres que amb les paraules. Quan el Papa Innocent III va preguntar a sant Francesc què necessitava d’ell, el sant va contestar que necessitava el permís i la benedicció del Papa per imitar Crist literalment. Això vol dir en obres. Sant Francesc fins i tot condemna el desig d’imitar Crist només en paraules boniques. Diu: *“És una vergonya per nosaltres els servents de Déu, rebre l’honor i la glòria només relatant”* (Adm 6, 3). La imitació franciscana és viure l’evangeli de Crist d’una manera concreta.

Imitació del Crist crucificat: Sant Francesc ens porta més a prop de Crist quan ens ensenya a imitar Crist crucificat (Adm 6, 1). Jesús mateix diu: *“Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi”* (Lc 9, 23). Per a Francesc, la imitació de Crist és imitar Crist crucificat. El poverello d’Assís estava atret pel Crist que *“essent de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició de servent i es feu semblant als homes. Essent humà el seu aspecte, s’abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu”* (Fil 2, 6-9). De fet, la vida del nostre pare seràfic, no era res més que seguir al Crist crucificat.

De la imitació a esdevenir Crist: Aquest nivell tres és el més alt. La finalitat de la vocació franciscana no acaba amb imitar Crist, sinó en esdevenir el Crist. No és una coincidència que sant Francesc sigui anomenat com a *“segon Crist”*. És la conclusió de la imitació franciscana de Crist. A l’escola franciscana, un es pot graduar com a tercer Crist, quart Crist, cinquè Crist, etc. Santa Teresa de Jesús va dir una vegada: *“Crist no té un cos sinó el teu, no té mans, sinó les teves, no peus sinó els teus. Ell veu el món amb els teus ulls...”*

Que seguim aquests ensenyaments i la vida del nostre pare sant Francesc per imitar Crist. És l’única manera de ser franciscans.

Fra. Arun de Madurai.

LA HISTÒRIA DE LES NOSTRES VIDES

A l'audiència general del passat 19 d'octubre, el Papa Francesc va parlar de la història de les nostres vides com elements indispensables per al nostre discerniment.

Discernir vol dir distingir, mitjançant la intel·ligència, una cosa d'una altra o vàries coses entre elles.

També vol dir concedir un honor, un premi, un càrrec a una altra persona. Però, en aquest cas ens referim al discerniment, a la distinció que es defineix en el paràgraf anterior.

Seguint amb el cicle de catequesi que ens imparteix el sant Pare, ens va encoratjar sobre la qüestió del discerniment. Va dir que ens cal fer memòria de la nostra pròpia història, intentant identificar tots aquells elements "tòxics" així com els "petits o grans miracles" que ens han passat. El millor llibre que se'ns ha donat és precisament aquest "la història de la nostra pròpia vida". És un llibre que, malauradament, moltes persones no han llegit mai o ho han fet massa tard, poc abans de morir, i per poca cosa els ha servit, des del punt de vista de tenir-la en compte per poder créixer interiorment.

És en aquest llibre on podem trobar tot allò que busquem inútilment a d'altres llocs. Tot el que podem trobar a d'altres llocs ens pot servir de model per fer o no fer, però només seran un model a seguir o a no seguir. El repassar i analitzar la nostra pròpia vida ens servirà per no tornar a cometre els mateixos errors del passat, i per descobrir tantes i tantes coses que ens fan reconèixer que el Pare del Cel mai ens ha deixat sols, i si hem estat sols va ser perquè nosaltres "vàrem marxar" del seu costat.

El Papa Francesc ens va animar a cultivar la nostra vida interior per trobar tot allò que busquem. És entrant en nosaltres mateixos, és dintre l'home interior on hi habita la veritat, ens diu sant Agustí. D'aquesta manera, també ens recordà que "l'home que no coneix el seu passat està condemnat a repetir-lo". Mirar-nos a nosaltres mateixos per dintre ens permetrà reparar els elements tòxics; els pensaments que ens allunyen de nosaltres mateixos; els missatges estereotipats que tant de mal ens fan, com allò de "no valc res", "tot em surt malament", "mai podré fer res de bo, i totes aquelles frases i mots que tant ens desmoralitzen.

També hem de saber trobar tot allò de bo que el Bon Déu ha obrat i obra en nosaltres a la nostra vida, aquells "petits o grans miracles" que fa per nosaltres cada dia. El bé mai fa soroll i sempre sembla que estigui amagat, exigeix una recerca lenta i contínua. Ens cal descobrir detalls importants que ens poden ajudar: una lectura, un servei, una trobada, una xerrada, ... coses que, en principi creiem que tan sols son petits records sense cap importància, però que, a mesura que passa el temps, ens transmeten una gran pau interior, ens transmeten l'alegria de viure, de tirar endavant en aquest món.

Per discernir els pensaments interiors cal que ens preguntem: "De què ve aquest pensament? On em condueix? Per què em torna al cap de manera tan insistent?". L'examen de consciència que fem cada dia abans d'anar a dormir no és pas solament portar "la comptabilitat" de les nostres faltes i pecats que hem fet durant el dia, sinó que també hauríem de repassar tot allò de bo que hem rebut, i tenir presents interiorment els esdeveniments de les nostres vides per corregir-los o per prendre'ls com a models, i donar gràcies a Déu per tot plegat: "Tot serveix per al bé dels que estimen a Déu".

Balbina Birba, ofs

AGENDA

1 novembre, Tots Sants

6 novembre, 1 er diumenge

8 novembre, Beat Joan Duns Scot. Ptegària Interfranciscana “Regla Butllada” capítol 3 preparat per OFM. A la Plaça Universitat nº2, Barcelona

13 novembre, 2n. Diumenge

14 novembre, Sant Nicolau Tàvelic.

17 novembre SANTA ELISABET D’HONGRIA, Patrona del Orde Franciscà Secular

17 novembre, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència “La trayectoria religiosa y la conversión de G.K.Chesterton”, per Miquel Ángel Romero, i “ “Ortodòxia” de G.K.Chesterton”, per Xavier Ibáñez, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

18 novembre, Beata Salomé de Cracòvia.

19 novembre, Santa Agnès d’Assís.

20 novembre, 3r. Diumenge.

25 novembre, Commemoració de tots els difunts de l’Orde Franciscà

25 i 26 novembre Seminari Franciscà a Lleida, 19h Presentació, 19,15 “Experiència franciscana des de l’OFS” per Balbina Birba, ofs, 20h descans, 20,20h “Experiència franciscana des de la 1ª Orde” per Fra Arun, ofmcap. Dia 26, 10h “Experiència franciscana des de les clarisses” per Mª Victoria Treviño, osc. 11h. Descans, 11,20h “Experiència franciscana des de l’Ofs” per Mª José Piriz ,viceministra nacional ofs

26 novembre, Sant Lleonard de Porto Maurizio.

27 novembre, Beat Ramon Llull.

28 novembre, Sant Jaume de la Marca.

29 novembre, Tots els Sants de l’Orde Franciscà.

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es